

רע"פ 964/13 - משה משי אורי נ' מדינת ישראל

רע"פ 964/13 - משה משי אורי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 964/13

משה משי אורי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[12.02.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 28.1.2013, בעפ"ת 61184-12-12, שניתן על-

ידי כב' סגן הנשיא, השופט א' אברהם

בשם המבקש - בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, שניתן על ידי כב' השופט א' אברהם - סג"ן,

בתיק עפ"ת 61184-12-12, מיום 28.1.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק

דינו של בית המשפט לתעבורה בצפת (להלן: בית-המשפט לתעבורה), אשר ניתן על ידי כב' השופט ב' קנדלפת, ביום

25.11.2012.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של עקיפה במעבר חציה, בניגוד לתקנה 47(ה)(3) לתקנות התעבורה,

התשכ"א-1961. נטען בכתב האישום, כי ביום 11.9.2011, נרשם למבקש דו"ח, ולפיו הוא נהג במועד זה, באופנוע, ועקף

רכב אחר שנסע לפניו, תוך שהוא חוצה מעבר חציה להולכי רגל, המסומן על פני הכביש.

הדיון בבית-המשפט לתעבורה

3. ביום 25.11.2012, לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה בצפת את המבקש בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית המשפט לתעבורה קבע בהכרעת דינו, כי "עדוּתו של השוטר שושן עשתה עליו רושם חיובי". בית המשפט קיבל את דבריו של השוטר, אשר נרשמו בזמן אמת, כעדוּת המשקפת את המציאות כהווייתה, ולפיה הוא ראה את המבקש נוהג באופן נועז, ועוקף רכב אחר, שנסע לפניו, תוך שהוא חוצה מעבר חציה. בית המשפט לתעבורה ציין, כי, אמנם, השוטר לא רשם בדו"ח שהוא שמר על קשר עין רציף עם המבקש, מרגע שנעברה העבירה ועד לרגע עצירת אופנועו, ברם, כל מה שהחסיר השוטר ברישום הדו"ח, השלים המבקש בתגובתו, כאשר אמר "אני מאוד מצטער", וחתם על הדו"ח. בית המשפט לתעבורה לא קיבל את הסברו של המבקש, לפיו, המילים "אני מאוד מצטער" כוונו לעצם רישום הדו"ח, ולא לעצם ביצוע העבירה. בית המשפט קבע כי הסבר זה הינו חסר היגיון, והמבקש אף לא מצא לנכון לשאול את השוטר, בחקירתו הנגדית, כל שאלה בעניין זה. בית המשפט לתעבורה קבע, כי "חזקה על נהג תמים ששוטר עוצר אותו ומייחס לו עבירה של עקיפה במעבר חציה, שאין לו כל קשר אליה, שיכחיש בתוקף ביצוע עבירה זו וידרוש כי השוטר ירשום במפורש שנפלה אצלו טעות וכי הוא לא עקף שום רכב בשום מעבר חציה." נקבע, כי הדבר היחיד שהמבקש מצא לומר היה, שהוא מאוד מצטער, ובית המשפט לתעבורה ראה בכך הודאה מפיו בביצוע העבירה, וקבע כי אין הוא מאמין לגרסתו בבית המשפט, אשר סתרה את הודאתו המפורשת. לפיכך, החליט בית המשפט לתעבורה להרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.
4. בגזר דינו, עמד בית המשפט לתעבורה על כך שהעבירה שבה הורשע המבקש, הינה עבירה חמורה, אשר מסכנת את שלום הולכי הרגל, המשתמשים במעבר החציה. לגישת בית המשפט, "מנקודת השקפה זו, מן הראוי להטיל על מי שעובר עבירה זו עונש של פסילה בפועל, ולו לתקופה קצרה, בנוסף לפסילה על תנאי וקנס". זאת, "על מנת להרתיע את הנהגים מלעבור עבירות דומות ולהגן על שלום ציבור המשתמשים בדרך".
- בית המשפט לתעבורה ציין, כי הקנס בסך 500 ₪, אשר קבוע בצד העבירה דנן, אינו מחייב את בית המשפט ואף אינו מהווה קנה מידה לעניין העונש, אשר ראוי להטיל בעבירה זו. קנס זה נקבע על מנת להבטיח אכיפה יעילה ומהירה בעבירה נפוצה זו, ואולם לאחר שנאשם מורשע בדין לאחר משפט הוכחות, עונשו ייגזר לפי חומרת העבירה, נסיבות ביצועה ונסיבותיו האישיות, במנותק מסכום הקנס הקבוע בתקנות.
- לזכותו של המבקש, זקף בית המשפט, את עברו הנקי יחסית, אשר במשך 24 שנות נהיגה, נרשמו לחובתו רק 11 הרשעות קודמות בעבירות קנס. לבסוף, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: חודש פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של שנה, בתנאים שפורטו בגזר הדין; וקנס בסך 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.
- הדיון בבית המשפט המחוזי

5. המבקש ערער בעצמו על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, לבית המשפט המחוזי בנצרת. בערעורו, טען המבקש, בין היתר, כי טעה בית המשפט לתעבורה כאשר קיבל את כל דבריו של השוטר, אשר ערך את הדו"ח, כמהימנים, וזאת על אף שהיה עד יחיד ועל אף שהשוטר הינו שוטר סיור ולא שוטר במשטרת התנועה. בנוסף, לטענת המבקש, בית המשפט לתעבורה לא ייחס חשיבות לכך שאין רישום או הוכחה לגבי "מיקום מתן הדו"ח" ואף לא הוכח קיומו של קשר עין רציף בין המקום הנטען לביצוע העבירה "למקום מתן הדו"ח". טענה נוספת שהיתה בפי המבקש, נגעה לאמירה שלו "אני מאוד מצטער" - לטענתו, טעה בית המשפט לתעבורה כאשר ייחס לאמירה זו משקל של הודאה באשמה, ולא ניהל "משפט זוטא" לצורך בדיקת קבילותה של האמירה. לפיכך, טען המבקש, שלא הוכחה אשמתו בעבירה שיוחסה לו ועתר לביטול הרשעתו.
6. ביום 28.1.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש בקובעו, כי הרשעתו של המבקש התבססה על דברים שרשם השוטר בדו"ח, ובהם צויין דבר ביצוע העבירה, ותגובת המבקש, לפיה, הוא מאוד מצטער. בית המשפט המחוזי עמד על כך, שבית המשפט לתעבורה לא קיבל את עמדתו של המבקש, לפיה הוא הביע צער על הטרחה שתיגרם לו מן ההליך המשפטי. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי, כי ערעורו של המבקש מופנה כלפי קביעות שבעובדה, "הנסמכות על הערכת מהימנות, שנתבססה על התרשמות בלתי אמצעית מן המערער. בכך אין ערכאת הערעור מתערבת". משכך, כאמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.
- הבקשה
7. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, הוא מיקד את השגותיו בטענה כי האמירה "אני מאוד מצטער" המופיעה בדו"ח התעבורה, אינה מהווה הודאה באשמה. לטענתו, מדובר בשאלה בעלת חשיבות כללית, הנוגעת בלב ליבו של המשפט הפלילי. לגרסתו של המבקש, התבססות על אמירה שאינה בגדר הודאה באשמה, מהווה עיוות צדק חמור. לטענתו של המבקש, בלתי אפשרי להודות "הודיה חופשית ומרצון", כאשר "המודה", כלל אינו מודע לכך כי אמירתו מהווה הודאה. לגישתו של המבקש, על התביעה היה מוטל להוכיח על מה הוא הביע את צערו, שכן אין העניין ברור מן הכתוב, קל וחומר, שעה שהוא עצמו חזר והצהיר, כי כוונתו היתה שהוא מצטער על עצם קבלת הדו"ח, ולא על ביצוע עבירה שלא ביצע. לפיכך, עותר המבקש לקבל את בקשתו ולדון בה כאילו ניתנה רשות ערעור.
- דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובחומר המצורף לה, הגעתי למסקנה כי אין להיעתר לה. כלל נקוט עימנו, כי רשות ערעור לבית משפט זה תינתן במשורה, ורק אם הבקשה, מעוררת שאלות משפטיות, חוקתיות או ציבוריות, שעניינן חורג מנסיבותיהן הפרטניות של הצדדים (ראו, מבין רבים אחרים, רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 575/13 סייגבקר נ' מדינת ישראל (24.1.2013); רע"פ 158/13 עוז נ' מדינת ישראל (7.2.2013)). בענייננו, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך כללי, החורג מעניינו הפרטי, אין מדובר בסוגיה נכבדה בעלת חשיבות ציבורית, או משפטית כללית, ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה.

יחד עם זאת, בית-משפט זה קבע, כי ייתכנו מקרים מיוחדים וחריגים, אשר בהם לא מתעוררת כל סוגיה משפטית רחבת היקף, ולמרות זאת יחליט בית-המשפט להיעתר לבקשת רשות הערעור מטעמי צדק (ראו, לעניין זה, רע"פ 659/13 רפאל נ' מדינת ישראל (28.1.2013); רע"פ 522/13 שי נ' מדינת ישראל (7.2.2013)). לטעמי, במקרה דנן, אין מקום להעניק למבקש רשות ערעור משיקולי צדק או מחשש לעיוות דין, שכן אין מדובר באחד המקרים הנדירים, שבהם יטה בית משפט זה להעניק רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

9. למעלה מן הצורך, אציין, כי המבקש זכה ליומו בבית המשפט, שטח את מלוא טענותיו, חקר את העד מטעם המשיבה, ואף ניתנה לו הזדמנות לזמן עדים מטעמו. בסופו של יום, החליט בית המשפט לתעבורה לאמץ את גרסת המשיבה, שהיתה אמינה בעיניו יותר מגרסתו של המבקש. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה אף הוא. בנסיבות העניין, לא נמצא טעם לשנות מקביעות הערכאות הקודמות, אשר לא נראה כי נפל בהם פגם כלשהו. הלכה היא, כי התערבות בקביעות עובדתיות וממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, תיעשה אך במקרים חריגים ומצומצמים, וזאת אף ביתר שאת, שעה שממצאים אלו נבחנו על ידי שתי ערכאות שיפוטיות (רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל (26.12.2012); רע"פ 230/13 שבדרון נ' מדינת ישראל (16.1.2013)).

קביעותיהן של הערכאות הקודמות, התבססו, בין היתר, על דו"ח השוטר, אשר נרשם בזמן אמת ואמינותו לא נסתרה. המבקש חזר וטען, כי הכחיש בפני השוטר את דבר ביצוע העבירה המיוחסת לו, ואולם אין על כך כל תיעוד בדו"ח התעבורה שנרשם, והמבקש עצמו לא מצא לנכון לשאול את השוטר על כך, כאשר ניתנה לו הזדמנות, במסגרת החקירה הנגדית בבית המשפט לתעבורה. יתר על כן, המבקש כלל לא עימת את השוטר עם טענתו בדבר משמעות הדברים שנרשמו בדו"ח מפיו, "אני מאוד מצטער", ולפיכך אין הוא יכול להישמע בטענה כי הביע את צערו על עצם הגשת הדו"ח נגדו.

סוף דבר, לא שוכנעתי כי יש הצדקה לדון בעניינו של המבקש, במסגרת הליך שיפוטי נוסף, בפני בית-משפט זה. לאור האמור, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ב' באדר התשע"ג (12.2.2013).